

der. Ja, det er smaat nok med Arbejdsglæden, men hvorfor? Fordi Overklassen har plyndret de smaa, og fordi de smaa har set, at de skulde slide under Krigen og efter Krigen ikke en Gang kunde faa den Andel, som med Rette tilkom dem. Overklassen kæmpede mod de smaaas Krav, den kæmpede mod 8 Timers Arbejdsdagen og imod de ganske smaa Reformers, som Arbejderne ønskede. Selv naar vi her i dette høje Ting kæmper for at faa en Smule Brændsel til de gamle, hvem er det saa, der rejser sig og kæmper imod? Det gør det ærede Medlem Hr. Brorsen, det gør det ærede Medlem Hr. Kragh, og det gør det ærede Medlem Hr. Pürschel da først og fremmest. End ikke noget saa simpelt, som at de fattige gamle kan faa en Smule Kul eller Koks at varme sig ved, end ikke det kan vi vedtage med nogenlunde Honnør, uden at der skal pruttet og tinges om denne Smule Hjælp. Tror De da, at den Ungdom, der vokser op i dette Land, med nogen Begejstring vil gaa ud og kæmpe for de Herrers Formuer og de Herrers daarlige Militærordning, som ikke er til andet end at falde paa, og som aldrig kan blive til at sejre paa?

Det er netop det, der er Fejlen. Denne Militærordning nyder ingen Tillid; ikke i Venstres Kredse, ikke i militære Kredse, endside da i socialdemokratiske eller radikale Kredse; heller ikke i konservative Kredse, for de Konservative vil have en langt mere omfattende Forsvarsordning. At en Militærordning, som altsaa ikke nyder Tillid fra nogen Side her i Landet, skulde have nogen Værdi i paa-kommende Konflikter, er ganske utænkeligt. Vi har i 1864 set, hvorledes det gaar, naar man har et Militærvæsen, som der ikke er Tillid til. Saa gaar det galt, og saa taber Befolkningen Modet, som den gjorde den Gang. Vi kan ikke arbejde med en Militærordning, der er saa ufuldkommen og daarlig som den nuværende. Vi afvæbner derfor, da vi ikke er i Stand til at skabe en Militærordning, der er blot nogenlunde brugbar i en kommende Konflikt, fordi vort Land er for lille og overhovedet ikke egner sig til at føre en Krig, hverken efter Landets naturlige Beskaffenhed, eller som Befolkningen nu en Gang er beskaffen.

Historien lærer os da heller ikke, at vi er saadan nogle forskrækkelige Krigskarler her i Landet. Da den oldenborgske Kongestamme kom til Magten her i Landet i det Herrens Aar 1448, var Danmark en Stat paa vel ca. 20 000 Kvadratmile;

nu er det som bekendt paa 700. Det er Resultatet af 400—500 Aars Krigsførelse, og i den Tid tror jeg nok, at vi, hvis man regner det nøje ud, har vundet $2\frac{1}{2}$ Sejr. Ellers har vi tabt. Den halve Sejr var Undertrykkelsen af Oprøret i 1848. Nej, vi har haft slette Feltherrer og daarlige Diplomater i Danmark. Derfor er det gaaet, som det er, og derfor skal vi heller ikke oftere indlade os paa Krigsvæsen. I 1864 havde vi ganske vist heller ikke gode Diplomater, baade November-Forfatningen og London-Konferencen bærer Vidnesbyrd derom. Vi skal altsaa give Afkald paa Krigsførelse, fordi vi er for smaa, og fordi vi har en ganske anden Stilling end andre Nationer og derfor kun kan forbløde, hvis vi indlader os paa Krigsførelse. Vort eneste Værn er Ret og Voldgift.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen sagde et Par fornuftige Ord om Folkeforbundet. Han sagde, at det repræsenterede en ny Verden. Præsident Wilson havde fremsat nye Ideer og aabnet Udsigten til en ny Verden; vi maatte hylde nye Teorier i Stedet for de gamle. Hans Kongstanke blev virkeliggjort i Nationernes Forbund. Ja vel, det er gode og rigtige Ord, det var netop nye Tanker og nye Ideer, og naar de er kommet ind i Verden, skal en lille Nation som vor ikke opholde sig ved Krigsvæsen, men tværtimod gaa ind paa Fredstanken. Det vilde være den følgerigtige Slutning af den Tankegang, som det ærede Medlem gør sig til Talsmand for. Thi det kan vel ikke være Meningen, at Folkeforbundet kun skal betyde, at de sejrende Magter i Verdenskrigen til enhver Tid gennem Forbundet skal kunne undertvinge de tabende Magter, eller at Folkeforbundet skal være Udtryk for en ny Alliancepolitik fra Stormagternes Side. I saa Fald var Folkeforbundet kun en Karikatur og en Camouflering af, hvad vi havde før. Det kan og bør ikke være Meningen. Det kan heller ikke være Meningen, at Folkeforbundet blot skal betyde en Ferierejse for fire Repræsentanter for de politiske Partier her i Danmark. Det maa nok være morsomt for de fire Herrer at komme til Genève en Maanedstid hvert Aar, kan jeg tænke, men hvis det ikke var andet, er det i alt Fald en temmelig tarvelig Forestilling, navnlig naar de, der kommer derned, snakker hver i sit Hjørne. Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen er jo en drabelig Krigsmand, han arbejder for Krig, og det ærede Medlem Hr. Moltesen — ja, jeg ved ikke, hvad han vil —, han vil vist begaa Harakiri eller flygte til en øde Ø